

Antonio Vivaldi

De vier jaargetijden (sonnetten)

DE LENTE

De lente is gekomen en blij
Verwelkomen de vogels haar met vrolijk gezang
En de bronnen stromen intussen zacht murmelend
Bij het waaien van briesjes
Bliksemflitsen en donderslagen, gekozen om de lente aan te kondigen,
Komen opzetten, de lucht met een zwiep bedekkend,
Dan, wanneer zij zwijgen, zetten de vogeltjes opnieuw
Hun betoverende gezang in.

Dan slaapt de geitenherder op het lieflijk bloeiend weiland
Bij het dierbare geruis van gebladerte en planten
Met zijn trouwe hond aan zijn zijde.

Bij het feestelijk geluid van de herderlijke doedelzak
Dansen nimfen en herders
Als de dierbare, schitterende lentehemel verschijnt.

DE ZOMER

Onder de drukkende hitte van de felle zon
Kwijnt mens en kudde weg en zelfs de pijnboom gloeit.
De koekoek verheft zijn stem, waarop, zodra zij wordt gehoord,
De duif en de distelvink inzetten.
Een lieflijke bries waait, maar oorlogszuchtig
Komt onverwachts de Borea erbij
En het herdertje huilt omdat het vreest dat een wilde storm
Hem boven het hoofd hangt en hij vreest de gevolgen.

Aan de moede ledematen wordt de rust ontnomen
Door de vrees voor bliksemschichten, wilde donderslagen
En de woedende zwerm vliegen en horzels.

Ach, zijn angsten zijn helaas maar al te gegrond
De hemel dondert en bliksemt en hagel
Knakt de korenaren en de trotse granen.

DE HERFST

De boer viert met gezang en dans
Het grote plezier van de gelukkige oogst
En velen besluiten, aangeschoten door het vocht van Bacchus,
Hun genoeg met de slaap.
De milde lucht die genoeg verschaft
Maakt dat iedereen het dansen en zingen staakt,
Zoals het jaargetijde dat zeer velen uitnodigt
Tot het grote genot van een zeer diepe slaap.

De jagers komen bij de nieuwe morgenstond naar buiten
Om te gaan jagen met hoorns, musketten en geweren,
Het wild vlucht en zij volgen het spoor.

Al ontzet en uitgeput bij het enorme lawaai
Van musketten en geweren, bedreigt het gewonde wild de jagers:
Het wild wordt het vluchten echter moe en sterft tijdens de achtervolging.

DE WINTER

Stijf van de kou bibberen te midden van de ijzige sneeuw
bij de striemende slagen van een verschrikkelijke wind,
steeds met je voeten stampend lopen
en vanwege de strenge kou met je tanden klapperen;
Bij het vuur en tevreden dagen doorbrengen,
Terwijl buiten de regen iedereen doorweekt
Lopen over het ijs met langzame pas,
Uit vrees te vallen voorzichtig glijden.

Snelle rondjes maken, op de grond vallen,
Opnieuw het ijs opgaan en hard rennen,
Totdat het ijs breekt en meegeeft.

Het horen uitbreken vanuit hun verbanningsoord
Van de Sirocco, de Borea en alle wedijverende luchtstromen,
Dit is de winter, maar wat een vreugde brengt hij ons!